

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **S. P.**, so sídlom v Bratislave, U., Š., proti žalovanej **S. H. P., spol. s r.o.**, so sídlom v G. H.H. zastúpenej JUDr. J. H., advokátom so sídlom v R. **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp.zn. 4 C 33/2005, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 25. februára 2010 sp.zn. 2 Co 237/2008 rozhodol

t a k t o :

Dovolanie žalovanej **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou podanou na Okresnom súde Rožňava 1. marca 2005 sa žalobkyňa domáhala zaplata sumy 43 807,-- Sk (1 454,13 EUR), predstavujúcej náhradu škody vzniknutej výplatom dávok z dôchodkového poistenia (čiastočného invalidného dôchodku) zamestnancovi žalovanej, ktorý utrpel pracovný úraz v dôsledku zavineného protiprávneho konania žalovanej.

Okresný súd Rožňava rozsudkom z 10. júna 2008 č.k. 4 C 33/2005-277 žalobu zamietol a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania 34 702,-- Sk (1 151,90 EUR) do rúk jej zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň rozhodol, že štát nemá právo na náhradu trov konania.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 25. februára 2010 sp.zn. 2 Co 237/2008 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 610,42 EUR (18 389,40 Sk) do troch dní

od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Zároveň vyslovil, že štát nemá právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. - tzv. inou vadou konania, a ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. - nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom.

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu navrhla tento mimoriadny opravný prostriedok ako neopodstatnený zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Z porovnania výrokových častí rozsudkov súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu v predmetnej veci a z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že napriek použitej formulácii o zmene rozsudku súdu prvého stupňa, je rozsudok odvolacieho súdu zmeňujúcim len vo výroku, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 610,42 EUR, zatiaľ čo vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ide o rozsudok potvrdzujúci. Prípustnosť dovolania bolo preto potrebné posudzovať samostatne vo vzťahu k potvrdzujúcemu i zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci proti zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. V zmysle odseku 5 tohto ustanovenia, dovolanie totiž nie je prípustné vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada a na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň

podania návrhu na prvostupňovom súde. V prejednávanej veci bol dovolaním napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej o peňažnom plnení vo výške 610,42 EUR (18 389,40 Sk). Výška minimálnej mzdy v čase podania návrhu (1.3.2005) bola podľa § 1 písm. b/ nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 525/2004 Z.z. 215,76 EUR (6 500,-- Sk). Odvolací súd teda rozhodoval v zmeňujúcom výroku o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy (647,28 EUR - 19 500,-- Sk).

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania proti zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu aj z hľadísk uvedených pod písmenami a/ až g/ ustanovenia § 237 O.s.p., nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia bola námietka dovolateľky o tzv. inej vade konania právne bezvýznamná a napokon nebola ani dôvodná. I keď odvolací súd mohol svoj výrok v časti o zamietnutí žaloby vo zvyšku formulovať aj inak (napr., že v prevyšujúcej časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá, rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje), nemala táto okolnosť za následok žiadnu vadu jeho výroku. Ako už bolo uvedené, z porovnania výrokových častí rozsudkov súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu bolo zrejmé, že v tejto časti ide o potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu. Rovnako tak za inú vadu nebolo možné považovať ani skutočnosť, že odvolací súd nevyčkal na rozhodnutie súdu v inom konaní týkajúcom sa obnovy konania, pretože v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je vecou súdu, či v takomto prípade konanie preruší alebo v ňom pokračuje.

Pokiaľ ide o dovolanie proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá (teda proti potvrdzujúcemu výroku), dovolací súd predovšetkým skúmal subjektívne oprávnenie dovolateľky podať dovolanie proti tejto časti napadnutého rozsudku.

Vychádzajúc z účelu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, môže dovolanie podať len ten účastník konania, ktorému nebolo rozhodnutím odvolacieho súdu celkom vyhovené, prípadne ktorému bola týmto rozhodnutím spôsobená určitá ujma na jeho právach, ktorú možno odstrániť zrušením napadnutého rozhodnutia. V prejednávanej veci bola žalovaná v odvolacom konaní v časti, v ktorej bola žaloba voči nej v prevyšujúcej časti zamietnutá, úspešná. Jej dovolanie proti tomuto výroku rozsudku odvolacieho súdu preto nebolo subjektívne prípustné.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. ako neprípustné odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože žalobkyni v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júna 2010

JUDr. Rudolf Čirč, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Patrícia Špacírová